

Када је новоизабрани премијер постао свестан да се његов политички сан који су му омогућили неочекивани изборни резултати заиста остварује, сенка реалности замрачила је његово лице.

У таквим тренуцима долази до специфичних промена у понашању човека, макар он цео свој живот провео у политичкој џунгли преживљавајући многобројне опасности које свакодневно вребају.

Стрес који констатно расте, неизвесност да се реалност може претворити у ноћну мору, страх да је све само сир у добро скривеној мишоловци доводи рацио до невероватног убрзања, емоције до тачке кључања, а једино што рефлексно одговара на спољашње дражи јесте до тада вешто потискивана подсвест.

Тако је и мучени Ивица излазећи из зграде председништва када је требало свечано да објави прихватање повереног му мандата био, не случајно, најјаснији и најконкретнији у изјави да ова влада ни под којим условима не значи повратак у деведесете.

Ничим изазван, очигледно не обраћајући се својим бирачима, а рекло би се ни грађанима земље којом би требало да управља, већ неке „тамо далеко, преко брда“, као да се ослобађао тешког бремена прошлости које, приликом овог змијског пресвлачења коже, не може понети.

Исувише је танка нова љуштура, исувише је опасна и непредвидива дестинација која му је запала силом прилика, исувише је рана фаза нове метаморфозе да би се понео тај терет са собом.

Истине ради, мора се признати да је у томе остао макар формално доследан.

Свака изјава, сам експозе, стратегија нове Владе базира се на наставку евроинтеграција, борби против организованог криминала, али, пре свега, и на покушају ревитализације посрнуле српске економије.

Са друге стране и новоизабрани председник је врло ревносан у отклону према својој улози у несрећним деведесетим и себе, мање-више успешно, покушава да прикаже као кооперативног Србина и државника-дебитанта - што можемо видети у врло храброј иницијативи да се укључи у решавање косовског проблема.

Не постоји политичар који није правио грешке бавећи се овим деценијском конфликтом, па је тако и бивши лидер напредњака сам себи ставио непотребни терет око врата несмотреним изјавама на митингу у Северној Митровици, остављајући како своје партијске пулене тако и лаковерни, измучени народ у уверењу да његова победа значи поништавање целокупне Тадићеве политике према Косову, односно његових „издајничких“ компромиса направљених ради добијања статуса кандидата.

Као да ни сам није веровао да ће га судбина наградити победом на председничким изборима, па би сада највише волео да се те неопрезне изјаве које су имале снагу

Пише: Александар Дикић
среда, 08 август 2012 15:41

обећања, ако могу забораве, да људи схвате да је једно бити опозициони трибун, а друго одговорни државник који ће „ак` и мало на брду стоји, више видети од нас испод брда“.

Али, обично брдовити Балкан са тим свевидећим брђанима лако постане буре барута управо због несклада између жеља и могућности.

Ни Николићев заменик преко својих дресираних новинара на Радио Фокусу или ТВ Свет Плус Инфо није одолео да управо на косовској карти напада „жути режим“ због издаје Севера, због „кршења Устава“, због „тајних споразума које је чиновник Владе направио у име Републике Србије“.

Александар Вучић може постати олимпијски шампион у политичкој гимнастици после толико салта мортале које је за кратко време направио са

савршеним доскоком и осећајем за равнотежу.

Један је од првих који је, са познатом утренираном, извештаченом и иритантном смиреношћу изјавио да ће Србија поштовати бриселске споразуме.

Напредњаци ризикују и са новом идејом да се дијалог настави на још вишем нивоу, експериментишући са улогом председника државе као носиоца суверенитета у улози шефа преговарачког тима.

Жеља да се пређе у офанзиву, да се ствари поставе на другачије основе и да се промене услови дијалога, у којима је Србија до сада имала изузетно мали маневарски простор, јако је добра и заслужује свако поштовање и подршку.

Али, у свему томе јако лицемерно изгледа најављено постављење Александра Вулина за директора Канцеларије за Косово и Метохију.

И то из више разлога.

Само укидање министарства за јужно српску покрајину и инвестирање већих надлежности у поменуто Владино тело није од превеликог политичког значаја, нити тај потез треба злонамерно критиковати као што то део конзервативне, антиевропске опозиције ради.

Суштина је у самом карактеру пензионисаног Мириног скојевца.

Речник, вредносни систем, однос према неистомишљеницима, као и најављени потези управо забијају клипове у Ивицине точкове да своја социјалистичка кола потпуно извуче из крвавог блата деведесетих, у којима је ошишани српски Че одиграо добро познату улогу.

Подсетимо се.

По Вулиновом светоназорју за деведесете је искључиво крив Запад, онај исти где Ивица жели да Србију одведе; пети октобар је био државни удар, пуч и нелегално преузимање власти - онај исти чији је херој био чачански багериста са којим бивши јуловски пулен ужива, како у предизборној тако и у постизборној коалицији; “досманлијска“ владавина

оставила је иза себе економско разарање земље - оно исто за које је годинама оптуживао Млађана Динкића чијим гласом ће, гле чуда, по први пут кастровски наратор добити неку државну функцију.

Међутим, лицемерје код наших политичара може се сматрати неопходном улазницом за тај елитни клуб, те та реч губи негативни смисао и претвара своје значење у способност, уметност могућег, коалициони потенцијал, спремност на компромис и остале еуфемизме који би као обланде требало да прикрију горак укус како би народ лакше прогутао горке плодове њихових бедастоћа.

Хушкачка, неодговорна и јефтина изјава о паралелним српским институцијама, забијање главе у Устав Србије и стварање паралелног, виртуелног света који не почива на физичким законима већ на параграфима и политичким флоскулама је покварено бацање прашине у очи или, боље речено, колективно седирање народа који се већ годину дана барикадама изолује како од јужног дела Косова тако и од реалности.

То је само продубљивање коме у којој се налази Север, тоњење у дубљи сан у коме се једино још може замислити да је Косово у Србији.

Народ који је претрпео страхоте како у далекој тако и у блиској прошлости неопходно је анестезирати.

Међутим, такав третман предуго траје те је произвео физичку и психичку зависност и следствено томе свако, макар и мало просвешћивање изазива невероватну бол и буди непредвидиве реакције народа над којим се врше политички експерименти са свих страна.

За зависнике поред прекида интоксикације и строге апстиненције неопходна је и промена социјалног окружења, односно избегавања оних због којих су и доведени у позицију зависности.

Вулин је управо преживели дилер Милошевићевог халуциногена.

Из његових изјава поново можемо очекивати укључивање Египћана, Турака и Горанаца у преговарачки процес.

Може се наслутити његов однос према Еулексу који се не би много разликовао од „различковог“.

Како би анти-глобалиста made in Serbia реаговао на расписивање локалних избора на Косову који следе за годину и по дана?

Као према одлукама качаничке Скупштине?

Ударање главом о зид не зависи од зида већ пре свега од главе.

Могао би револуционар у покушају да за почетак прочита Резолуцију 1244 којом је пре свих осталих докумената дефинисано стање на Косову и која је донета пре митровданског Устава који чланом 194, ставом 4 одређује однос према потписаним и потврђеним међународним споразумима и интегрише их као део правног поретка Републике Србије.

Могао би, такође, да приупита свог истомишљеника, професора Антића, који исто тако има црвени путер на глави, прљаву савест и још прљавије

руке из времена чистки по Закону о универзитету, о односу домаћег и међународног законодавства.

Можда би требало обратити пажњу на параграф 11, став ц важеће Резолуције 1244 која говори о надлежностима међународне мисије у вези расписивања избора на Косову.

А ако се већ помиње Устав можда би требало запитати претходне Владе, нарочито оне које Косово користе за остварење своје изолационистичке политике, због чега Србија већ 12 година није расписала покрајинске изборе на Косову, па чак ни за време „националне, српске, православне, поштене, доследне, ћириличне, патриотске, оне која увек може да вас погледа у очи“ Владе?

Да ли треба подсетити да је један од услова за наставак евроинтеграција управо нормализација односа са Косовом, а једини начин да Србија то оствари, уједно штитећи своје интересе, јесте враћање у живот, макар и делимично, Резолуције 1244.

А сви они који су задужени за њену имплементацију, од УНМИК-а, преко Специјалног представника, па и самог генералног секретара не признају легалност српских институција на Северу, односно, како је то генерални секретар и навео у свом извештају - оне нису формиране у складу са Резолуцијом 1244.

Инсистирање српских власти на постојећем стању (status quo) било би заправо уколавање у живо бласто или прихватање неодговорне политике замрзивача које за последицу има прослеђивање нерешених проблема будућим генерацијама.

Ако Ивица Дачић жели да направи тим којим ће он кормиларити, онда није мудро дати једно весло непоузданом адолесценту у телу искусног политичара, који жели да одвеса чамац на пусто острву пратећи карте потпољене Атлантиде.